

Magyar Tesvéreim!

Hetvenöt esztendeje annak, hogy a magyar törvényhozás 1881. február 14-én megalakította a magyar csendőrség felállításáról szóló törvényét, majd pedig a későbbiek folyamán Horthy Miklós Magyarország Kormányzója e napot csendőr nappá, a csendőrség ünnepnapjává tette. Ünnepeztünk. Ünneplésünk boldog és örömteli volt. Most pedig fájdalommal a szívében, de azért mégis reménykedve emlékezzünk.

Hetvenöt esztendeje annak, hogy az első kakastollas csendőr járőr, szívében-lelkében a csendőr jelszóval „Híven, becsülettel, vitézül”, szolgálatba lépett, hogy életével és halálával szolgálja a magyar népet és hazáját, s büszkén állapíthatjuk meg, hogy magyar nemzeti életünk és társadalmunk alap-pillérévé és legerősebb támaszává vált. S e jelszótól vezetettve, a csendőr mint a törvény őre, háládatlan és nehéz munkájával is mindenhol elismerést és tiszteletet vívott ki magának. Sohasem fogom elfelejteni azt a pillanatot, amikor itt Amerika földjén, az Akron-i amerikai testvéreink által rendezett magyar vásáron megláttam a kakastollas csendőr járőrt. A szemeim könnyel teltek meg s ekkor éreztem, hogy a magyar nép a csendőrséget valóban a lelkébe fogadta, a szívébe, s ott is marad mindaddig, amíg egy igazi magyar él a földön.

Hetvenöt esztendeje annak, hogy elindult a magyar csendőrség, s ezen idő alatt átviharzott csendőr testületünkön is a hazánkat ért minden sorscsapás, s a hősi halottak s a csendőri hivatás vértanúinak sűrűn emelt fejfái jelzik azt a sokszor göröngyös utat, amelyen a csendőrségnek haladnia kellett. S ezen a göröngyös úton haladva érkezünk el a magyar csendőrség legszomorúbb és legvéresebb napjához, az 1945. évi, február 14-i csendőr naphoz. Ezen a napon hullott ki a Budapest védői között harcoló öt teljes zászlóalj utolsó emberének is a kezéből a fegyver, s ezen a napon esett el hazánk fővárosa, és vele a egész ország. A sors véletleneinek különös találkozása, a magyar és a csendőr sors csodálatos és végzetzerű egybefonódása ez. Közös volt bukásuk, s hisszük, redületlenül hisszük, hogy egykor majd közös lesz a feltámadásuk is.

Hazánk háborús összeomlása után pedig kezdetét vette a mindennél borzalmasabb vörös rémuralom, a kommunizmus. A legeslegelső intézkedések közé tartozott a magyar csendőség eltörlése, megszüntetése. De még mindez sem volt elegendő, még többet akartak, s hamis rágalomokkal, hazug vádakkal odaültettek bennünket, kollektíve mindnyájunkat, csendőröket, a háborús bűnösök vádlottjainak a padjára. El kellett bukunk, el kellett buknia a csendőségnek, mert magyar volt, mert izzig-vérig magyar volt, mert a legmagyarabb volt. Fájdalmunkban az egytlen vigaszunk csupán csak az, hogy akik ezt velünk tették, azoknak a szívében-lelkében semmi, de semmi közük nem volt a magyar néphez, s meg is kell nekik bocsájtanunk, mert nem tudták, hogy mit cselekesznek. És mi érezzük, és mi tudjuk azt, hogy ott a Vasfüggönyön túl haza várják a kakastollasakat.

Befejezésül engedjétek meg, hogy elmondjam csendőr életem legmeggrázóbb, soha el nem felejthető élményét. A Felvidék felszabadításakor Kassa felé menetelt kakastollas csendőr századunk. Egyszer csak velünk szembe jön egy 55-60 év körüli férfi kerékpáron. Amikor felismert bennünket, csendőröket az esti homályban, elengedve a kerékpár kormányát, karjait széttárva, mintha csak magához akart volna ölelni mindannyiunkat, szinte önkívületi állapotban ujjongott fel a lelke s tört ki belőle: „Végre itt vagytok Kakastollasok!” E közben kormányát felrecsúsztatta, elesett. Én ugrottam ki a sorból, s segítettem neki felállni. Az öreg magyar elkapta a kezem, a szájához szoritotta s végeszakadatlanul csókolta-csókolta, miközben könnyei

patakzottak a kezemre, s csak ennyit tudott mondani: „Végre itt vagytok! Végre itt vagytok!” Aztán hosszan tartottuk egymást átölelve, és mindketten csak zokogni tudtunk.

Igy vártak akkor ott a Felvidéken. Én érzem, hiszem, és tudom, hogy így forrnánk össze ma is minden igaz magyarral egy mindent elpanaszoló, de minden fájdalomunkat mosolygássá változtató boldog zokogásban, reszkető ölelésben.

Bajtársam! Ha majd egyszer eljön az az óra, hogy újból otthon lehetsz, és mint ahogy az a csendőr tette ott Kassánál azzal a földre bukott öreg magyarral, hajolj le hozzá, öleld magadhoz, s emeld fel Te is azt az oly sokszor megalázott, meggyalázott, sárba tiport szerencsétlen magyar népet, s újítsd meg akkoron szivedben a Te szent fogadalmadat, szent esküdet megújult erővel, elszántsággal, daccal és virtussal, s szolgálj a Te Hazádat, a Te népedet, a te magyar népedet életeddel és haláloddal, „Híven, becsülettel, és vitézül.”

Dr. Kőrössy Zoltán csendőr századosnak a Cleveland-i Rádióban elmondott beszéde a csendőrnapi alkalmából, Ohio-ban, 1956. február 19-én.